

LIBRIS

We know
books

VIRGINIE GRIMALDI

Mâine începe o nouă viață

Traducere din franceză și note de
ALEXANDRA IONEL

 UNIVERS

Prolog

Jeanne

Acum trei luni

Era ziua cea mare. Jeanne nu dormise toată noaptea. Își aranjă cocul de care prinse voalul. Măinile îi tremurau ușor, o încurcau. Ținuse să se pregătească singură, în ciuda propunerilor stăruitoare ale tuturor de a-i da o mână de ajutor. Își dădea seama de importanța acestui moment, unul de cotitură care se întipărește adânc în memorie și rămâne acolo pe veci, așa că dorea să i se dedice cu totul, fără să fie distrasă de cineva. Prin fereastră, soarele de iunie scâldea parchetul de stejar din cameră. Băltoaca aceea aurie era locul ei preferat din apartament. Se ivera la sfârșitul dimineții, când razele soarelui se strecurau printre hornurile clădirii din față. Lui Jeanne nu-i plăcea nimic mai mult decât să se așeze acolo, cu picioarele nemișcate în căldura molcomă. Într-o zi, Pierre o surprinsese stând cu fața la fereastră, cu ochii închiși și brațele depărtate, năpădită de lumină. Goală pușcă. Își dorise să se ascundă între lamelele parchetului de rușine ce-i era, dar Pierre izbucnise în râs:

– Mereu am visat să mă însor cu o surică.

Era o cerere în căsătorie în doi peri, originală, aproape smintită. A patra de când se mutaseră împreună. Le refuzase

pe toate celelalte, căci își iubea libertatea cu ardoare. Și-acolo, în băltoaca de soare, cucerită de fantezia bărbatului care-o accepta pe a ei, spusese da.

Ceasul din salon bătu ora: era în întârziere. Jeanne aruncă încă o privire în oglindă și ieși din apartament.

Hotărâse să meargă pe jos până la biserică, care se afla la numai două străzi distanță. Pe drum, mai multe priviri se ațintiră asupra ei, niște capete se întoarseră. O tinerică o filmă cu telefonul. Ținuta nu trecea neobservată. Jeanne nu văzu nimic, obsedată de un singur gând: peste câteva minute, avea să fie cu Pierre. El trebuia să fie deja acolo, în costumul lui gri, frumos, pe care-l alesese ea.

Piața din fața bisericii era goală. Toată lumea era înăuntru. Jeanne își netezi rochia lungă încercând să-și stăpânească tremurul. De-abia se ținea pe picioare. Zâmbi forțat și păși dincolo de porțile de lemn.

Biserica era plină ochi. Băncile nu fuseseră suficiente, se adăugaseră scaune pe margini și mai multe persoane stăteau în picioare. Toate privirile se îndreptară spre Jeanne, care nu le dădu atenție. Pășind agale, străbătu nava bisericii fără să-l slăbească din ochi pe Pierre. Pentru o clipă, se întrebă dacă pieptul ei avea să poată îndura bătăile inimii. La orgă se cânta o piesă pe care n-o cunoștea, cu toate că alesese „Hallelujah“, de Leonard Cohen. Preotul stătea în spatele altarului, cu mâinile împreunate în față.

Un gest venind din partea dreaptă îi atrase atenția. Suzanne îi arăta un loc liber în prima bancă. Îi zâmbi și se îndreptă spre bărbatul iubit.

Când ea ajunsese în dreptul lui, orga se opri. Era o tăcere desăvârșită. Jeanne privi îndelung chipul lui Pierre. Genele lui lungi, bărbia rotundă, fruntea dreaptă. Nu se săturase

niciodată de trăsăturile lui. Deveniseră peisajul, decorul ei. Ce-o să se facă fără ele? Preotul își drese vocea, slujba trebuia să înceapă. Ea îi surâse vag gândindu-se la părintele Maurice care-i cununase, în aceeași biserică, în urmă cu cincizeci de ani, apoi își ridică voalul negru, se sprijini de sicriu ca să se aplece pentru un ultim sărut pe buzele soțului.

Théo

Acum două luni

Am găsit o mașină veche. Un tip a venit să întrebe dacă putem să punem anunțul la brutărie. Chiar atunci glasam eclerurile cu cafea.

I-a spus lui Nathalie:

– E urgent, am nevoie de lovele.

Ea a spus „nu“, nu suportă ca teigheaua să fie înțesată cu hârtii, mereu îi alungă pe cei care vin să lase reclame sau anunțuri. Tipul era deja pe trotuar când l-am ajuns din urmă. Avea o mutră care-ți inspira mai mult groază decât încredere, cu un ochi care clipea des și cu mâini de mărimea unei rachete, dar, dacă el avea nevoie de lovele, eu aveam nevoie de-o troacă.

Avea să mă aștepte în parcare la ora închiderii. După preț, mă gândeam la ce-i mai rău, dar era și mai rău de-atât. Un model Peugeot 205 alb cu aripa spartă, iar restul vai de capu' lui. Pe capotă și pe portbagaj, înlocuise marca Peugeot cu cea de la Ferrari. Autocolante de toată frumusețea acopereau complet geamul din spate. Am cerut să văd motorul, capota n-a vrut nicicum să se deschidă. A pornit, asta-i tot ce conta.

– Îți dau o sută de euro pe ea, am spus.

– Trei sute, non negociabil, a răspuns.

– N-o să meargă cine știe cât, nu merită trei sute.

Ochiul a clipit și mai repede, poate că mă amenința în Morse.

– Am zis „non negociabil“, nu mă face să pierd vremea. O vrei sau nu?

Am inspectat încă o dată mașina, m-am uitat la scaune, erau în stare destul de bună.

– Două sute și-un ecler cu cafea. Mai mult ioc, frățioare.

A plecat capul, am profitat de ocazie ca să mă uit la mâinile lui, da' n-ar fi trebuit s-o fac. Cu o palmă, mă trimitea să-l vizitez pe Thomas Pesquet¹. Mi-a întins o mână:

– În regulă. Ține-ți eclerul, îs la regim.

A tăiat talonul și am completat actele de vânzare. A numărat banii de două ori și i-a băgat în buzunarul interior al gecii. O treime din primul meu salariu. Înainte să plece, mi-a tras o palmă peste spate, mai că mi-a căzut mâna. Mi-am aruncat sacoșa pe bancheta din spate, am lipit semnul „A“, de începători, și-am șters-o din loc.

Străzile Parisului sunt ticsite, motorul se oprește la fiecare roșu de la semafor. Conduc pentru prima oară de când mi-am luat permisul. La Paris, cirul cu metrul.

Măine se-implinesc două luni de când lucrez. La liceu, profii mă îndemnau să studiez. Da' nu mai aveam de-ales. Cu CAP²-ul, câștig aproape jumătate din salariul minim pe economie. La patiserie mi-au spus că nu pot să m-aștept la un contract pe durată nedeterminată imediat după diplomă.

¹ Thomas Pesquet (n. 1978), astronaut francez.

² Certificat d'aptitude professionnelle, diplomă franceză profesională din ciclul secundar.

Dar, în domeniul ăsta, lucrul nu lipsește. Sunt talentat: toată lumea se dădea în vânt după prăjiturile mele acolo unde locuiam înainte. Îmi cereau să le fac cu orice ocazie, și nu mă lăsam rugat. Cu siguranță le lipsesc.

Cineva din spate claxonează. În oglinda retrovizoare, un tip urlă la mine. Răsucesc cheia, apăs pe accelerație, mașina tușește, încerc din nou și repornește fix când se schimbă în galben. O iau din loc, făcându-i un semn tipului din oglinda retrovizoare. Îmi răspunde cu degetul mijlociu.

Ajung la Montreuil când se întunecă. Găsesc un loc de parcare pe strada Condorcet, în fața unei căsuțe cu obloane albastre. Iau sacoșa și scot sendvișul pe care mi l-a vândut Nathalie. Cu doi euro, fiindcă urma s-ajungă la gunoi. A pufăit când am întrebat-o dacă pot să-i plătesc mâine. E așa de zgârcită, sută-n mie folosește hârtia igienică pe ambele părți.

Începe să plouă, testez ștergătoarele, nu merg. Mi se rupe. N-am de gând să circul cu troaca asta. Mă instalez pe bancheta din spate, cu capul lipit de sacoșă și mă acopăr cu paltonul. Îmi îndes căștile-n urechi și dau drumul la ultima melodie a lui Grand Corps Malade¹. Îmi aprind țigara rulată pe care-o păstrez de azi-dimineață și închid ochii. De mult nu m-am mai simțit așa de bine. În seara asta, n-o să dorm în metrou. Pentru două sute de euro, mi-am dăruit un „acasă“.

¹ *Grand Corps Malade*, pseudonimul lui Fabien Marsaud (n. 1977), poet, compozitor, regizor și cântăreț francez de slam.

Iris

Acum o lună

La doi ani, am căzut de pe calul de lemn al unui carusel. Tata nu mă prinsese bine și a fost zăpăcit de mama, care-i striga de pe bancă să mă țină. Mi-am rupt încheietura mâinii, a trebuit să fiu operată și cusută la loc. Mama s-a supărat pe tata, tata s-a supărat pe mama, eu m-am supărat pe cal. Era prima mea cicatrice.

La șase ani, ca să nu fiu mai prejos decât vărul meu, am dat totul într-o întrecere cu patine de stofă pe parchetul bunicii. Buza de jos mi s-a despicat în două fără intervenția lui Moise. La spital, mi-au lipit bucățile la loc cu scotch. Era a doua mea cicatrice.

La șapte ani, canișul portocaliu al vecinilor mei a șters-o cu o bucată din coapsa mea cu tot. Era a treia mea cicatrice.

La unsprezece ani, la ora de engleză, profa m-a ascultat, iar eu m-am chircit din cauza unei dureri groaznice. A crezut că e un subterfugiu ca să mă sară și nu mi-a dat voie să merg la cabinetul medical. A doua zi dimineața, eram operată de apendicită și, fiindcă s-a simțit vinovată, am devenit preferata ei. Era a patra mea cicatrice.

La șaptesprezece ani, mi-am scos o aluniță de pe obraz. Leșea în relief și era urâtă, mi se părea că am un Choco Pops

pe față. M-am pricopsit cu cinci injecții pentru anestezie și cu șase cusături. Era a cincea mea cicatrice.

La douăzeci și doi de ani, într-o dimineață, m-am trezit cu o durere în zona coccisului, care mă silea să umblu de parc-aș fi avut înotătoare la picioare. La control, medicul a găsit un abces care trebuia operat de urgență. Anestezia a fost cu probleme, am crezut c-o să crăp, dar, când m-am trezit, tavanul m-a liniștit: nu eram în paradis. Timp de trei săptămâni, am avut parte de un pansament gros plasat numai bine ca să-mi amortizeze șezutul. Era a șasea mea cicatrice.

La douăzeci și șase de ani, când stăteam întinsă și mă bronzam pe plajă, din cauza unei rafale de vânt, m-am trezit cu piciorul umbrelei de soare a vecinului meu de prosop în tibie. S-a tot scuzat și a profitat de ocazie ca să mă invite la cină, dar am preferat să plec cu ambulanța. Era a șaptea mea cicatrice.

La treizeci de ani, l-am întâlnit pe Jérémy. E a opta mea cicatrice.

SEPTEMBRIE

Jeanne

Jeanne puse blenderul în oala sub presiune și se uită cum se descompune miezul legumelor.

Pierre și cu ea și-au țesut obiceiurile preț de cincizeci de ani. Ea se trezea prima, izgonită din somn de gândurile negre. Așa se născuse, înzestrată cu o melancolie supărătoare, care așternea un văl opac peste toate veștile bune și clipele de bucurie. Uneori, fără niciun motiv perceptibil, simțea cum i se face un gol în stomac și cum o înghite abisul. Se obișnuise cu starea asta, așa cum te obișnuiești cu un zgomot de fond.

Se ridica încet din pat, își făcea un ceai și se așeza în cealaltă cameră, unde cosea până când se trezea și Pierre. Și-apoi, lua micul-dejun împreună, se pregăteau împreună și ieșeau împreună ca să meargă la muncă separat. Seara, ea se întorcea după el, care trecuse pe la brutărie, ea pe la magazinul cu trufandale, și găteau împreună, luau cina împreună, se uitau la un film sau la o emisiune împreună.

De trei luni încoace, Jeanne deșira, ochi după ochi, țesătura zilelor. Pluralul devenise singular. Același decor, aceleași ore, și totuși totul suna a gol. Până și melancolia se risipise,

de parcă întreaga ei viață ar fi fost o pregătire pentru doliul cu care se confrunta. Era desensibilizată.

Când cineva sună la ușă, Boudine lătră. Poștașul stătea în deschizătura ușii, cu o scrisoare recomandată în mână.

– O semnătură, doamnă Perrin?

Semnă în timp ce Boudine adulmeca nesățioasă încălțările emisarului. Era o cățelușă aparte pentru că imita la perfecție grohăitul unui porc.

Jeanne nu deschise plicul, știa ce era înăuntru. Același lucru ca-n celelalte două de dinainte. Nu răspunsese nici la ultima recomandată. Pierre era cel care gestiona conturile bancare. Era la curent, fiindcă el îi spusese, că situația lor financiară era șubredă de câteva luni.

Jeanne și Pierre făceau parte din ceea ce se numește clasa de mijloc. Salariile le îngăduiseră să cumpere un apartament cu patru camere în arondismentul 17 în anul 1969 și să trăiască decent, fără excese sau lipsuri semnificative. O dată pe an, își dăruiau o călătorie și făceau donații mai multor asociații. Ieșirea la pensie le-a frânat ritmul de viață, au călătorit mai aproape, au consumat mai puțin pește și mai puțină carne, iar Pierre s-a străduit să facă socotelile cu mai multă regularitate. Pensia de urmaș pe care-o primea în locul pensiei lui Pierre i-a adus contul pe roșu. Consilierul bancar, compătitor, i-a sugerat totuși să-și vândă apartamentul. Exclus! Nu era apartamentul *ei*, ci apartamentul *lor*. Pierre încă mai locuia acolo, în mirosul de tutun pentru pipă care se îmbibase în pereți, în ușa de la bucătărie pe care-o vopsise în verde într-o zi de primăvară, în silueta lui arcuită pe care ea încă o mai deslușea la fereastră.

Puse plicul pe comoda din antreu și o lăsă pe Boudine să i se urce pe genunchi. Deschise televizorul și alese un canal la

întâmplare. Orice în locul liniștii. Pe ecran, un tânăr prezenta camerele unui apartament. O voce, fără îndoială cea a jurnalistului care făcuse reportajul, prezenta cifrele a ceea ce reprezenta un mod de locuire în plin avânt. O burtieră rezuma subiectul: „Conlocuirea, un loz câștigător“.